

Vampyrės dienoraštis

Sutemos

L. J. SMITH

New York Times
bestselerių autorė

Į Ž A N G A

– *Ste-fa-nai?*

Elena jautėsi nusivylusi. Negalėjo mintyse išstarti žodžio taip, kaip norėjo.

– Stefanai, – švelniai pataisė jis, parimęs ant alkūnės ir žiūrėdamas į ją taip, kad ji bemaž pamiršo, ką nori pasakyti. Stefano akys švytėjo kaip žali pavasario lapeliai saulėje. – Stefanai, – vėl pakartojo. – Mieloji, ar gali tai išstarti?

Elena rimtai pažvelgė į jį. Jis buvo toks gražus: išblyškęs, ryškių veido bruožų, tamsiais plaukais, netvarkingai krintančiais ant kaktos, – kad jai suspaudė širdį. Norėjo žodžiais išreikšti jausmus, susikaupusius nerangiam prote, bet užsispyręs liežuvis neklausė. Norėjo tiek daug paklausti... ir tiek daug papasakoti. Bet nesugebėjo išstarti žodžių. Liežuvis pynėsi. Negalėjo nusiųsti žodžių netgi mintimis – teturėjo vaizdų nuotrupas.

Tai buvo tik septinta jos naujojo gyvenimo diena.

Stefanas jai papasakojo, kad tik pabudusi, grįžusi iš Anapus, kai mirė kaip vampyrė, Elena mokėjo vaikščioti, kalbėti ir daryti įvairius dalykus, bet paskui, regis, tai užmiršo. Stefanus nenu-

manė, kodėl ji viską užmiršo – nepažinojo nė vieno iš mirusiųjų prisikėlusio žmogaus, išskyrus vampyrus. Elena irgi buvo tapusi vampyre, bet dabar neabejotinai atvirto į žmogų.

Stefanas susijaudinęs gyrė, kad ji mokosi žaibo greičiu. Naujų vaizdų, naujų mintyse tariamų žodžių. Kartais bendrauti sekdavosi lengviau, kartais sunkiau, bet Stefanas neabejojo, kad kada nors ji vėl taps savimi. Ir vėl elgsis kaip paauglė. Nebebus mergina vaikišku protu, kurį jai, rodos, suteikė dvasios, kad ji išvystų pasaulį naujomis, vaiko akimis.

Elenai atrodė, kad dvasios pasielgė mažumėlę nesąžiningai. O jei per tą laiką, kol ji nemokės vaikščioti ir kalbėti, juolab rašyti, Stefanus susiras kitą? Elenai buvo neramu.

Todėl prieš kelias dienas vieną naktį pabudęs Stefanus pamatė, kad jos nėra lovoje. Eleną surado vonioje, išsigandusią ir įnikusią į laikraštį, mėginančią perprasti tuos mažus išraitymus, kurie kadaise buvo pažįstami žodžiai. Ant laikraščio buvo matyti ašarų dėmės. Išraitymai jai nieko nereiškė.

– Bet kam, mieloji? Juk vis tiek išmoksi skaityti. Kam skubėti?

Kitą kartą jis rado šerdelių, nulaužtų per stipriai spaudžiant pieštuką, ir popierinių servetėlių šūsnį. Elena mėgino nurašyti žodžius. Jei išmoktų rašyti, galbūt Stefanus liautųsi miegojęs fotelyje ir gulėtų ją apkabinęs didelėje lovoje. Jam nereikėtų ieškoti kitos, vyresnės ar protingesnės. Jis *patikėtų*, kad Elena suaugusi.

Stefanas tai suprato, jo akyse susitvenkė ašaros. Jis buvo išauklėtas neverkti, kad ir kas nutiktų. Stefanus nusigrėžė ir, kaip atrodė Elenai, labai ilgai lėtai ir giliai alsavo.

Tada čiupo ją į glėbį, nusinešė į lovą savo kambaryje ir pažvelgęs į akis tarė:

– Elena, pasakyk, ko iš manęs norėtum. Viską padarysiu. Prisiekiu. Pasakyk.

Visi žodžiai, kuriuos Elena norėjo ištarti, tebebuvo užtvenkti sieloje. Jos akys irgi patvino ašaromis, Stefanas jas nušluostė pirštų galiukais, lyg per šiurkščiai prisilietęs sugadintų neįkainojamą paveikslą.

Elena užsimerkė ir atkišo lūpas. Troško bučinio. Bet...

– Tu protu tebesi vaikas, – sielvartingai paprieštaravo Stefanas. – Kaip galėčiau tavimi pasinaudoti?

Ankstesniame gyvenime jie bendravo ženklų kalba, ją Elena prisiminė. Ji pabaksnojo pasmakrę, ten, kur minkščiausia: kartą, du, tris.

Tai reiškia, kad jai nemalonu. Lyg kas spaustų gerklę. Tai reiškia, kad ji nori...

Stefanas suaimanavo.

– *Negaliu...*

Bakst, bakst, bakst...

– Tu dar netapai savimi...

Bakst, bakst, bakst...

– Paklausk, mylimoji...

BAKST! BAKST! BAKST! Elena maldaujamai pažvelgė į jį. Jei būtų galėjusi prabilti, būtų ištarusi: „Meldžiu, kliaukis manim – nesu visiškai kvaila. Būk geras, *paklausk*, ką noriu pasakyti.“

– Tau skaudu. Tau tikrai skaudu, – nusiminė Stefanas. – Aš... jei aš... jei tik truputį...

Staiga Stefanas šaltais pirštais tvirtai suėmė jos smakrą, kilstelėjo ir pakreipė reikiamu kampu. Elena pajuto dvigubą durstelėjimą. Šis ją įtikino, kad ji tikrai gyvas žmogus, o ne dvasia.

Elena suvokė, kad Stefanas myli ją, o ne ką nors kitą. Jai netgi pavyko kai ką pasakyti Stefanui. Ji kalbėjo džiaugsmo šūksniais. Aplink juos sukosi žvaigždės, kometos, blykčiojo balta šviesa. Dabar jau Stefanas negalėjo pratarti nė žodžio. Jis prarado žadą.

Elenai tai atrodė teisinga. Paskui jis visą naktį laikė ją apkabinęs, ir ji jautėsi labai laiminga.

1

Deimonas Salvatorė beveik kybojo ore, jį laikė tik viena šaka. Jis tupėjo... ir kas gi gali žinoti tų medžių pavadinimus? Kam, po galais, tai rūpi? Medis buvo aukštas, patogiai atsilošęs Deimonas žiopsojo į Karolinos Forbes kambarį trečiame aukšte. Jis tysojo ant plačios medžio šakos, susinėręs po galva rankas, viena dailiai apauta koja maskatavo dešimties metrų aukštyje. Gulėjo ramiai kaip katinas ir prisimerkęs žvalgėsi.

Laukė stebuklingos akimirkos: 4.44 ryto, kai Karolina atliks savo keistą ritualą. Jau du kartus jį matė ir buvo sužavėtas.

Tada jam įgėlė moskitas.

Keista, nes moskitai vampyrų negelia. Jų kraujas nėra maistingas kaip žmonių. Bet į sprandą tikrai įsisiurbė vabzdys.

Deimonas nustebęs atsigrėžė, bet nieko nepamatė. Jį supo tyki vasaros naktis.

Kažkokio spygliuočio spygliai. Niekas neskraido. Niekas per jį neropoja.

Medis – spygliuotis.

Na, gerai. Tikriausiai jam įdūrė spyglys. Bet skaudėjo smarkokai. Ilgainiui skausmas tik stiprėjo, ne slopo.

Bitė savižudė? Deimonas atsargiai pasičiupinėjo sprandą. Nei nuodų kapšelio, nei geluonies. Tik minkštas skausmingas guzelis.

Po akimirkos jo dėmesys vėl nukrypo į langą.

Gerai nesuprato, kas vyksta, tik pajuto aplink miegančią Karoliną dūzgiant Galią tarsi aukštos įtampos laidą. Prieš kelias dienas ši Galia jį čia ir pritraukė, bet jis niekaip nerado šaltinio.

Laikrodis parodė 4.40, supypsėjo žadintuvus. Karolina pabudo ir tėškė jį per kambarį.

Merginai pasisėkė, nenorom susižavėjęs pamanė Deimonas. Jei būčiau ne vampyras, o koks niekšas žmogelis, tavo nekaltybei – jeigu ją dar turi – kiltų pavojus. Tavo laimė, turėjau atsisaityti šių smagybių beveik prieš pusę tūkstantmečio.

Deimonas trumpai šyptelėjo, tada vėl surimtėjo, juodos akys tapo šaltos. Jis pažvelgė pro atvirą langą.

Taip... Jis visada manė, kad tas žioplis jaunėlis brolis Stefanus deramai neįvertina Karolinos Forbes. Be abejo, mergina verta dėmesio: ilgos, įrudusios kojos ir rankos, dailus kūnas, bangomis krintantys aplink veidą bronzos spalvos plaukai. Ir jos siela. Mergina iš prigimties kerštinga, pagiežinga. Nuostabu. Jei Deimonas neklysta, ji ant stalo išsidėliojusi vudu lėlytes.

Pasaka.

Deimonui patiko toks kūrybinis darbas.

Svetima Galia tebedūzgė, tačiau jis negalėjo nustatyti jos buvimo vietos. Ar ji sklinda iš merginos? Tikrai ne.

Karolina pasigriebė daiktą, panašų į žalią šilkinį voratinklį.

Nusivilko marškinėlius ir – taip greitai, kad vampyro akis vos sužiūrėjo – apsirengė apatinius, su kuriais atrodė kaip džiuuglių princesė. Įdėmiai pažvelgė į savo atspindį dideliame veidrodyje.

Na, ir ko gi tu, mergyt, lauki, spėliojo Deimonas.

Gal verčiau nekristi į akis. Pasigirdo plasnojimas, žemėn nukrito juodmedžio spalvos plunksna. Ant medžio dabar tupėjo didžiulis varnas.

Deimonas skvarbia paukščio akimi matė, kaip Karolina staiga žingtelėjo į priekį, lyg gavusi elektros smūgį. Mergina buvo prasižiojusi, išmeigusi akis į veidrodį, į savo atspindį.

Tada ji nusišypsojo lyg sveikindamasi.

Dabar Deimonas nustatė Galios šaltinį. Galia sklido iš veidrodžio. Žinoma, ji buvo ne tame pačiame *matmenyje* kaip veidrodis, bet jo viduje.

Karolina elgėsi keistokai. Atmetė ilgus bronzinius plaukus, šie žaviomis netvarkingomis sruogomis krito jai ant nugaros; apsilaižiusi lūpas nusišypsojo tarsi mylimajam. Kai prabilo, Deimonas ją gana aiškiai girdėjo:

– Ačiū. Bet tu šiandien vėluoji.

Kambaryje, be jos, nieko nebuvo, ir Deimonas negirdėjo atsakymo. Bet Karolinos lūpos veidrodyje judėjo ne kartu su tikros merginos lūpomis.

Valio, pagyrė jis, visada vertinantis naujas gudrybes žmonėms mulkinti. Puikiai padirbėjai, kad ir kas būtum!

Žiūrėdamas į veidrodinės merginos lūpas Deimonas perskaitė kažką panašaus į „atsiprašau“ ir „meilute“.

Deimonas pakreipė galvą.

Karolinos atspindys kalbėjo:

– ...tu neprivalai... po to, kas šiandien įvyko.

Tikroji Karolina kimiai paklausė:

– O jei man nepavyks jų apmauti?

Atspindys atsakė:

– Pasikviesk į pagalbą... nesijaudink, ramiai ilsėkis...

– Gerai. Bet niekas nebus *mirtinai* sužeistas, tiesa? Juk mes nekalbam apie *žmonių* mirtį.

Atspindys:

– Ne, žinoma, ne...

Deimonas mintyse šyptelėjo. Kiek kartų jau girdėjo tokias kalbas? Pats mėgdavo medžioti kaip voras, todėl žinojo: pirmiausia pasikviesk musę į svečius; paskui ją nuramink ir, jai dar nespėjus susigaudyti, gausi viską, ko tau reikės.

Paskui ateis laikas naujai musei.

Karolina gniauzė ant kelių rankas.

– Tik jei tu... pats žinai. Padarysi, ką žadėjęs. Tikrai myli mane?

– ...kliaukis manim. Aš tavim pasirūpinsiu – ir atkeršysiu tavo priešams. Jau pradėjau...

Staiga Karolina pasirąžė – Roberto Li gimnazijos vaikinai būtų nemažai sumokėję už tokį reginį.

– Aš to ir noriu, – tarė ji. – Man *taip* įgriso klausytis: Elena tą, Stefaną aną... Dabar viskas pasikeis.

Karolina nutilo, tarsi pašnekovas būtų padėjęs ragelį, o ji tik dabar tai supratusi. Mergina prisimerkė ir sučiaupė lūpas. Paskui pamažu atsipalaidavo, bet nenuleido nuo veidrodžio akių. Vieną

ranką švelniai uždėjo ant pilvo. Bežiūrint į veidrodį jos bruožai sušvelnėjo, veidas įgavo baugščią, neramią išraišką.

Bet Deimonas nė akimirką nenuleido akių nuo veidrodžio. Paprastas veidrodis, paprastas veidrodis, paprastas veidrodis – *là era* (štai kur ji)! Kai Karolina nusigręžė, blykstelėjo raudona šviesa.

Liepsna?

Kas čia vyksta, tingiai mąstė Deimonas. Žvilgantis varnas suplasnojo sparnais ir virto nepaprasto grožio jaunuoliu, sėdinčiu ant šakos aukštai medyje. Žinoma, veidrodinė būtybė ne iš Fels Čerčo. Bet ji ruošiasi pridaryti rūpesčių jo broliukui. Deimono lūpose šmėkstelėjo žavi šypsena.

Jam buvo be galo smagu matyti, kaip teisuolis šventeiva – „esu geresnis už tave, nes negeriu žmonių kraujo“ – Stefanas papuola į bėdą.

Fels Čerčo paaugliams – ir kai kuriems suaugusiesiems – Stefano Salvatore's ir vietinės gražuolės Elenos Gilbert istorija atrodė kaip šiuolaikinių Romeo ir Džuljetos legenda. Ji paaukoko gyvybę gelbėdama jį, kai juos sučiupo žudikas maniakas, paskui jam iš skausmo plyšo širdis. Netgi buvo kuždamasi, kad Stefanas *ne* žmogus... kad jis buvo nežemiška būtybė. Demonas, kurį Elena išlaisvino savo mirtimi.

Deimonas žinojo tiesą. Taip, Stefanas miręs – ir jau kelis šimtus metų. Jis vampyras, bet vadinti jį demonu tas pat, kas Tinkerbelę apšaukti ginkluota ir pavojinga.

Karolina, regis, negalėjo liautis šnekėjusi tuščiam kambariui.

– Dar palaukit, – šnabždėjo ji, eidama prie popieriaus šūsnimis ir knygomis apkrauto stalo.

Panaršiusi susirado mažytę vaizdo kamerą su šviečiančia žalia lempute – lyg nemirsinčia akimi. Atsargiai sujungė kamerą su kompiuteriu ir ėmė rinkti slaptažodį.

Deimonas buvo akylesnis negu žmonės ir aiškiai matė įdegiusius pirštus ilgais blizgančiais bronzos spalvos nagais: KFVALDO. Karolina Forbes valdo, pamanė jis. Apgailėtina.

Karolinai atsigręžus Deimonas išvydo, kad jos akys pilnos ašarų. Po akimirkos mergina pravirko.

Sunkiai klestelėjo ant lovos ir ėmė raudoti siūbuodama pirmyn atgal, kartais trinktelėdama į čiužinį sugniaužtu kumščiu. Ji vis kūkčiojo ir kūkčiojo.

Deimonas nustebo. Bet paskui kaip įpratęs sumurmėjo:

– Karolina? Karolina, ar galiu užėti?

– Ką? Kas? – Ji išsigandusi apsidairė.

– Čia Deimonas. Ar galiu užėti? – su pašaipia užuojauta paklausė jis, skverbdamasis į Karolinos mintis.

Visi vampyrai gali valdyti mirtingųjų mintis. Šios Galios stiprumas priklauso nuo vampyro mitybos įpročių (žmonių kraujas pats naudingiausias), nuo aukos valios stiprumo, paros meto ir daugelio kitų dalykų, kurių Deimonas nė iš tolo nenučiuokė. Jis tiesiog pajusdavo, kada jo Galia sustiprėja. Dabar ji buvo stipri.

O Karolina lūkuriavo.

– Galiu užėti? – pačiu dainingiausiu, meiliausiu balsu paklausė Deimonas, tuo pat metu gniuždydamas stiprią Karolinos valią dar stipresne savąja.

– Taip, – atsakė ji greitai šluostydamosi akis. Regis, jai nepasirodė keista, kad Deimonas įeina pro trečio aukšto langą. Jų žvilgsniai susitiko. – Užėik, Deimonai.

Tokio kvietimo vampyrui užteko. Deimonas vienu grakščiu judesiu liuoktelėjo vidun. Kambaryje dvelkė kvepalais – ir ne itin subtiliais. Deimonas tiesiog pašėlo – net keista, kad alkis užėjo taip staiga ir taip nenumaldomai. Viršutiniai iltiniai dantys ištįso vos ne dvigubai, jie buvo aštrūs kaip skustuvo peiliukai.

Nebuvo laiko stoviniuoti ir plepėti, kaip jis paprastai darydavo. Žinoma, gurmanui pusę malonumo suteikia laukimas, bet šiuo metu jį spyrė reikalas. Deimonas sutelkė Galias žmogaus mintims valdyti, ir akinamai nusišypsojo Karolinai.

To ir užteko.

Karolina žengė prie jo. Jos lūpos, pravertos klausti, taip ir nesusičiaupė; vyzdžiai staiga išsiplėtė, lyg ji būtų tamsiame kambaryje, paskui susitraukė.

– Aš... aš... – išspaudė ji. – Ooo...

Na štai. Karolina jo. Ir taip lengvai.

Iltys tvinkсėjo ir maloniai maudė, švelnus skausmas ragino kirsti staigiai kaip kobrai, suleisti dantis į arteriją. Jis buvo alkanas – ne, *išbadėjęs*, – kūnas liepsnote liepsnojo geismu prisigerti ligi sočiai. Juk ištuštinus šį indą dar liks apščiai kitų.

Atsargiai, neatitraukdamas akių nuo Karolinos, Deimonas kilstelėjo jos galvą, kad būtų matyti kaklas – duobutėje tvinkсėjo saldus kraujas. Širdies plakimas, viliojantis tiršto, sodraus, saldaus kraujo kvapas po pat oda užvaldė Deimono jusles. Apsisuko galva. Jis dar niekada taip nesijaudino, taip netroško...

Tas troškimas ir privertė susimąstyti. Juk viena mergina ne geresnė už kitą, tiesa? Kas šįkart kitaip? Kas jam *atsitiko*?

Ir tada Deimonui toptelėjo.

Ačiū, tuoj atgausiu sveiką protą.

Staiga Deimono protas tapo šaltas kaip ledas; apėmę stiprūs jausmai akimirksniu išnyko. Jis paleido Karolinos smakrą ir sustingo.

Jis vos nepasidavė to padaro, kuris naudojasi Karolina, įtakai. Padaras mėgino įvilioti jį į spąstus, kad sulaužytų Elenai duotą pažadą.

Veidrodyje šmėstelėjo vos pastebima raudona šviesa.

Tai viena būtybių, kurias pritraukė Fels Čerče atsiradusi Galios supernova – tuo jis neabejojo. Ta būtybė naudojosi juo, skatino išsiurbti Karolinos kraują. Išgerti viską, nužudyti žmogų – to jis nebedarė susipažinęs su Elena.

Kodėl?

Apimtas šalto įniršio Deimonas susikaupė, paskui pasiuntė Galios pliūpsnį į visas puses ieškoti parazito. Jis turėtų būti čia; veidrodis – tai vartai nedideliems atstumams nukeliauti. Be to, būtybė valdė jo mintis – *jo, Deimono Salvatorės*, – vadinas, turi būti labai arti.

Bet Deimonas nieko neaptiko. Tada dar labiau įniršo. Atsainiai kasydamasis sprandą pasiuntė niūrią žinią:

Perspėju tave pirmą ir paskutinį kartą. Nesiartink prie MANEŠ!

Jis pasiuntė mintį su Galios pliūpsniu, pats jį suvokė kaip žaibo kirtį. Smūgis turėjo nublokšti netoliese esantį padarą: nuo stogo, nuo šakos, iš oro... Gal netgi nuo kaimynų namo. Padaras turėjo tėkštis žemėn, ir Deimonas tai pajustų.

Atliepdami Deimono nuotaiką virš galvos patamsėjo debesys, vėjas ėmė laužyti medžių šakas, bet jis neišgirdo krintant kūno, nepajuto jokio pasipriešinimo.

Nerado būtybės, sugebėjusios įsiskverbti į jo mintis. Neaptiko jokio Galios šaltinio. Kartais Deimonas tyčia apsimesdavo pasi-pūtėliu, bet gebėjo pažvelgti į save iš šalies. Jis stiprus. Puikiai tai žino. Jei tik gerai maitinasi ir nepasiduoda jausmams, nedaug kas šiose apylinkėse gali jam pasipriešinti.

Dvi tokios būtybės jau buvo atsiradusios Fels Čerče, paprieštara-vo tylus pašaipus balselis galvoje, bet Deimonas numojo rana. Šiuo metu miestelyje tikrai nėra kito vampyrų Senojo, būtų jį pajutęs. Taip, paprastai vampyrai čia plūste plūsta. Bet jie visi per silpni įlįsti į Deimono mintis.

Deimonas buvo įsitikinęs, kad miestelyje nėra būtybės, drįsiančios mesti jam iššūkį. Būtų ją pajutęs, kaip pajuto ryškius kraupios magiškos galios spindulius, į Fels Čerčą atvykus Klausui.

Vampyras vėl pažvelgė į Karoliną, vis dar apimtą transo. Ji atsipeikės ir nieko blogo neprisimins.

Deimonas apsigrėžė ir grakščiai kaip pantera liuoktelėjo pro langą į medį – o tada lengvai nusklendė dešimt metrų iki žemės.